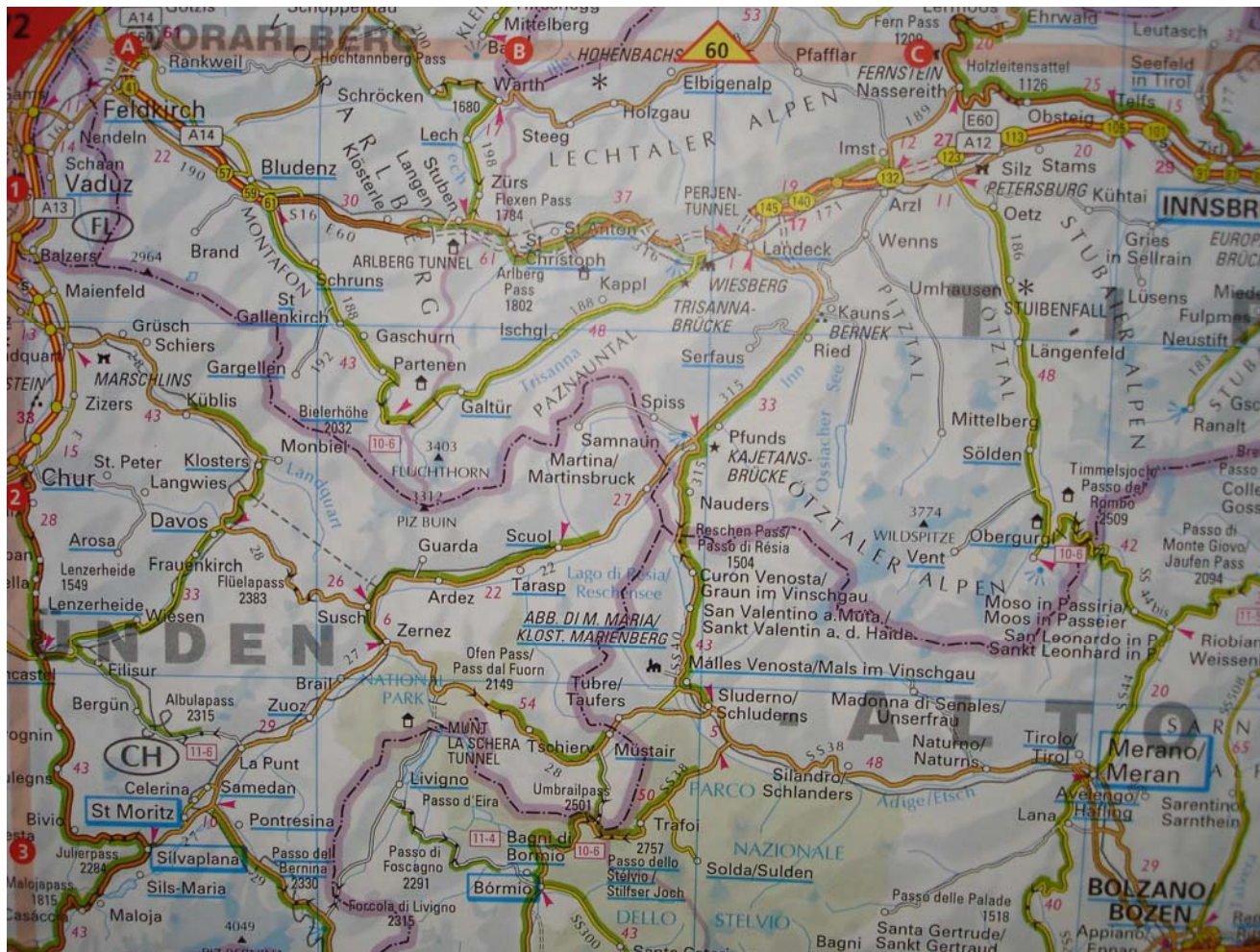

ŠVÝCARSKÉ ALPY 29.6. – 6.7. 2008

Donocykl team: zleva Milan Lehký, Luboš Popelka, Milan Kubík, Honza Dolejš a Petr Novák

Ačkoliv byla tato akce v klubovém kalendáři od samého začátku, její realizace se rodila jen velmi pomalu. Ještě týden před plánovaným odjezdem nebylo jasné, zda se vůbec do Alp pojedje. Dohodnutý dopravce Lád'a Prudič na poslední chvíli odřekl a Milan L. s Petrem už vymýšleli jako alternativu přejezd Krušných hor a Šumavy. Nakonec se uvolil Petr, že pojedje po návratu z dovolené on se svým Seatem.

Nakonec bylo stejně všechno jinak...

Den 0.

V neděli večer 29.6. se všichni scházíme u Nováků a dozvídáme se, že v Seatu je vyhořelý brzový spinač a že se jede Milanovým Renaultem. Což o to, na velikost jsou auta stejná, v pohodě se vše potřebné dovnitř vešlo ale potíže nastávají se zapojením zásuvky nosiče kol. Je neděle večer, navíc začíná finále ME ve fotbale, takže naše snaha sehnat po telefonu elektrikáře je hodně naivní. Nouzovým způsobem řeší tuto situaci Milan L. Zásuvka v zástrčce sice moc nedrží ale přesto v 20.30 hod. vyrážíme.

Tichou nocí uháníme ku Praze a v rádiu posloucháme fotbalový přenos. Španělé vedou nad Němci pět minut před koncem zápasu 2:1, když nám ve Stodůlkách posunky signalizuje chlapík z vedlejšího auta, že nám nesvítí zadní světla. Opravu vypadlé zásuvky na parkovišti jistě izolací a pokračujeme dál směr Plzeň, Rozvadov, Mnichov a Innsbruck. Bdělost řidiče Milana udržuje varovný hlas z navigace, upozorňující na překročení povolené rychlosti. V polospánku vnímáme pravidelné, šťavnaté nadávky Milana na jeho adresu. Spíme klidně. Víme, že řidič který nadává nemůže upadnout do nebezpečného mikrospánku. Před šestou jsme šťastně v cíli naší cesty ve vesničce Versahl a protože je na cyklistiku ještě brzo, bez velkých štráchů uléháme ke krátkému odpočinku na šterku parkoviště místní pily.

Milan L. a Luboš názorně předvádějí proč jsou Češi mistry světa v improvizaci.

**Na první pohled to vypadá jako tábořiště imigrantů bez domova, my ale máme na nosičích kola-
jsme sportovci !**

Den 1.

Po krátkém odpočinku vyrážíme údolím řeky Trisanny přes Ischgl a Galtur do průsmyku Bielerhohé (2036 m.n.m.) Stoupání je 40 km dlouhé, s průměrným stoupáním 6,3% (max.14%)

Nezbytné foto na vrcholu u jezera Silvretta. V pozadí Fluchthorn (3403 m)

O volně se pohybujících zvířatech na tyrolských silnicích žádné varování v rozhlase neuslyšíte, protože je tady naprosto běžné. Tento koník nás ve sjezdu jen trochu přibrzdil.

K autu se vracíme po stejné trase a po krátkém občerstvení se kolmo vydáváme do prvního kempu v Prutzu. Poprvé a naposled nám dělá doprovod Milan L. autem. Jeho služeb však nikdo nevyužívá, naopak **svižným tempem dojíždíme dva Němce, se kterými se honíme až do Landeku.**

Tady se oddělují Petr s Lubošem, kteří jedou zkratkou podél řeky. S Honzou řadíme okamžitě těžší převody a u kempu jsme o chvíli dříve. Samozřejmě si neodpustíme dotazy typu „kde jste tak dlouho“ a „kdo na vás má furt čekat?“

Zjistíme, že kemp v Prutzu je nadprůměrné úrovně, téměř nový, vonící čistotou. Stany stavíme na břehu řeky Inn, abychom měli chlazení v dosahu. Honza je ale při ukládání chlazených předmětů trochu neopatrný a divoká řeka si vybírá krutou daň.

..dvě piva mu uplavala.

Rekapitulace 1. dne: 4 hod. v sedle / 100 km / 1300 m. celkového převýšení

Den 2.

Ráno vyrážíme v 9.30 hod. horskou silnicí Gletscherstrasse přírodním parkem Kaunergrat. Zpočátku mírné stoupání se od mýtnice začíná zvedat a před jezerem Gepatschstausee dosahuje až 14%. Podél jezera využíváme relativní rovinky k focení vodopádů a přežvykujících alpských krav.

Jako člověk hluboce věřící v reinkarnaci pronáším přání (bohužel nahlas), že v příštím životě bych chtěl být taky takhle spokojenou alpskou kravkou. Honza okamžitě reaguje a po zbytek dne oslovuje mým jménem všechna okolo pasoucí se dobytčata.

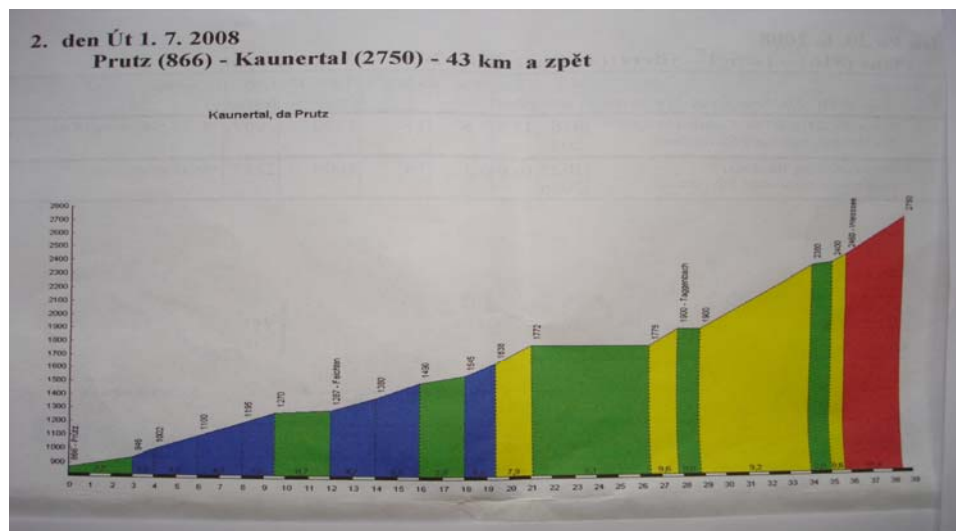
Závěr stoupání na sedlo Kaunertal je opět prověrkou našich vrchařských schopností ale přesto jsme krátce po poledni všichni nahoře. Je červenec, jsme ve výšce 2750 m a na protilehlém ledovcovém svahu upravují rolby šedivou masu sněhu.

Zpáteční sjezd si už vychutnáváme, fotíme jak o život okolní masivy a v torzu stoletého kmene vyřezaný obličej, asi tyrolského Krakonoše.

Do kempu v Prutzu sjíždíme v 15 hod. a po nezbytné chvilce odpočinku začínáme balit. Od západu se začíná blížít oblačnost s deštěm a tak s Lubošem spěcháme s upevněním držáku kol. Platit posíláme Petra, nejlepšího angličtináře. Za chvíli se s úsměvem vrací. Nejprve prý dostal od mladé recepční vynadáno, že nemá voucher ubytovaných osob ale hned nato jí bez mrknutí oka nahlásil, že jsme přijeli pozdě večer a že jsme jen tři.

Drobná lež nám ušetřila 15 E a my se vydáváme do Zernezu, místa našeho dalšího pobytu. Cestou ještě vyjíždíme horskou silnicí do Samnaun, bezcelní zóny kde tankujeme a nakupujeme drobné dárky. Celou cestu leje jako z konve a Petr letmou kontrolou zjišťuje nedostatky v upevnění držáku kol. Zatímco utahuje potřebný napínák, právem mě a Luboše peskuje. Kola ale nespada, dobře to dopadlo.

V novém kempu v Zernezu se Petr neúspěšně pokouší vyjednat slevu pro sportovce. Neuspěl, jak se později dozvídáme, sportovců je plný kemp. V neděli se zde jede silniční maratón Engading. Stany jsou postavené ve chvilce a tak se jdeme po večeri s Lubošem a Petrem projít do města. Stále prší, město zeje prázdnotou a tak se vracíme.

Rekapitulace 2. dne:

**5,5 hodiny jízdy,
80 km**

1950 m. převýšení

3.den

Odjíždíme už před 9. hod. Přes Punt jedeme na sedlo Albulapass. Prvních 5 km je dost strmých (okolo 10%), pak se sklon zmírňuje. Jedeme překrásným údolím prošípaným tunely a mosty místní světově uznávané železnice. Před Davosem projíždíme slabě osvětleným tunelem dlouhým 2,7 km. Trochu riskujeme, nikdo z nás nemá vzadu blikáčku. Řev silných motorek nám rve ušní bubínky a já si v duchu slibuju, že si lampu zítra nesmím zapomenout.

Davosem projíždíme rychleji než by si toto známé zimní středisko zaslouhalo. Nad hřebeny hor se začíná rychle zatahovat a Petr zrychluje. Doufá, že mrakům ujede. Čeká nás ale 13km do sedla Fluella. Asi v půlce stoupání v začínajícím dešti Luboš zavelil a jdeme se schovat do čekárny autobusu.

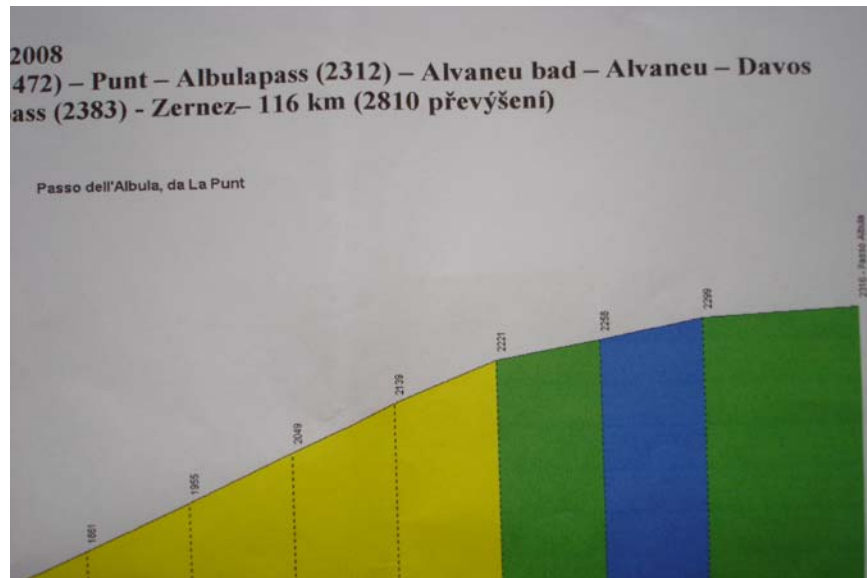
Čekáme asi čtvrt hodinku a vyhlížíme za námi jedoucím Milana a Honzu.

Děšť ustává, kamarádi nejedou a tak vyrážíme. Čeká nás ještě tvrdých 8 km do sedla Fluelapass. S přibývajícím výškou se cyklistika stává hodně tvrdou prací. Milha, mrhnutí a zima mě pomalu ale jistě zbavuje zbytků morálky a já musím těsně před vrcholem slézt z kola a chvíli cvičit na zahřátí.

Až do kempu jedeme v dešti a zjišťujeme, že promokl i Petr. Relativně v suchu a pohodě dojeli tedy jenom Honza a Milan, kteří takticky přečkali bouřku v Davosu.

Rekapitulace 3.dne: 6,5 hod. , 115 km, 2500 m. převýšení

4.den

Z kempu odjíždíme stejnou silnicí jako včera. Za Semedanem odbočujeme vlevo na Berninapass. Silnici mnohokrát křížuje horská železnice a horní část kopce je už v otevřeném prostoru. Na větru se hodně nadřel osamocený Honza, který odmítl jet tempo, které nasadil Petr. Před vrcholem se na rozfrézovaném asfaltu jede o to hůř.

Na Bernině je trochu větrno, teplotu odhadujem na nějakých 10°. Rychle dolů.

Krátký sjezd pod sedlo Forcolapass jedeme v hustém protisměrném provozu, na opravované silnici, plné výmolů. Petr je ve sjezdu opět velmi rychlý, tentokrát na hranici bezpečnosti. V protisměru vidíme hodně řidičů nadávat. I z tohoto pohledu se mi zdají být Švýcaři k cyklistice trochu odtažití. V Rakousku mám v kopcích tleskali a povzbuzovali, ve „Švajcu“ na nás někdy hrozí.

Na sedle se od tohoto Itala dozvídáme, že v tunelu za Livignem je vjezd cyklistům zakázán. Trochu nás to zarazilo, znamenalo by to totiž návrat po stejné trase nebo dlouhý a obtížný objezd přes Bormio. Po krátké poradě jedeme dál v naději, že vrátne u tunelu nějak přemluvíme.

Po příjezdu k mýtnici tunelu se od paní v kase dozvídáme, že dovnitř rozhodně na kolech nesmíme ale že nás provedou za 5 E/os. Petr to ještě zkouší a tvrdí, že nemáme peníze. Paní je ale neoblomná, tvrdá jak zdejší žula. Nepomůže ani pokus Luboše o úplatek tatránkou. Jak z toho ven? Buď se vydáme objížd'kou přes čtyři sedla nebo jako zázrakem najdeme v kapsách zapíraných 15E. Nechceme vypadat jako lháři tak statečně volíme první možnost. Už odjíždíme, když přijede autobus plný německých turistů. Volám na Petra ať zkusí požádat řidiče o převoz. Ten kupodivu s úsměvem souhlasí a my rychle cpeme naše kola do schrán. Je vyhráno!!

Takhle slastně se naposledy Petr usmíval loni v Himaláji, když zdolal sedmitisícovku.

Uzounkým, neosvětleným, 5 km dlouhým tunelem by to na kolech opravdu nešlo. Autobus jen taktak nedrhne zrcátky o stěny a já mám trochu klaustrofobii. Po průjezdu se loučíme se sympatickými důchodkyněmi a řidičem a v euforii volíme ještě odbočku na Pass dal Fuorn, překrásnou krajinou Národního parku.

Nahoře nezbytné foto s místní fankou silniční cyklistiky.

Při sjezdu, kousek pod vrcholem potkáváme Milana a Honzu. Museli k tunelu přijet hned po nás. Oni ale mýtné na rozdíl od nás disciplinovaně zaplatili.

Do Zerzezu sjíždíme opět ďábelskou jízdou, Petr se předhání s motorkáři.

V kempu o tomto dni bouřlivě diskutujeme. Milan tvrdí, že o mýtném v tomto tunelu nebyla na internetu ani zmínka, proto ta drobná komplikace. Večer se jdeme schovat před deštěm do kuchyňky u recepcce.

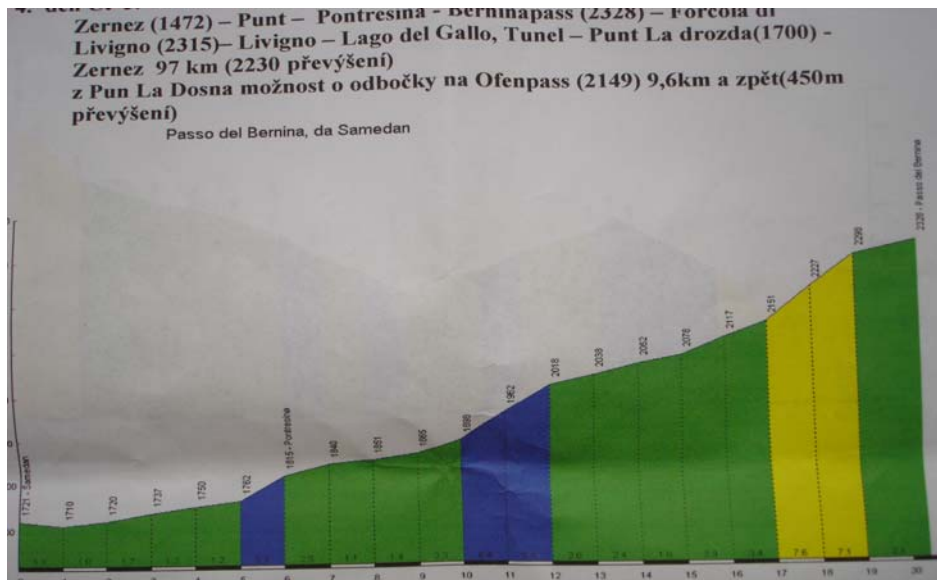

Dopijíme poslední „zahřívadla“ .

Petr zpovídá německého silničáře, profesí učitele, který jede v neděli Engading maratón. Po něm přichází další cyklista, vytáhlý Švýcar, který zpovídá pro změnu nás.

Trasa závodu je shodná s trasou našich uplynulých dvou dní. Jen je v obráceném směru.

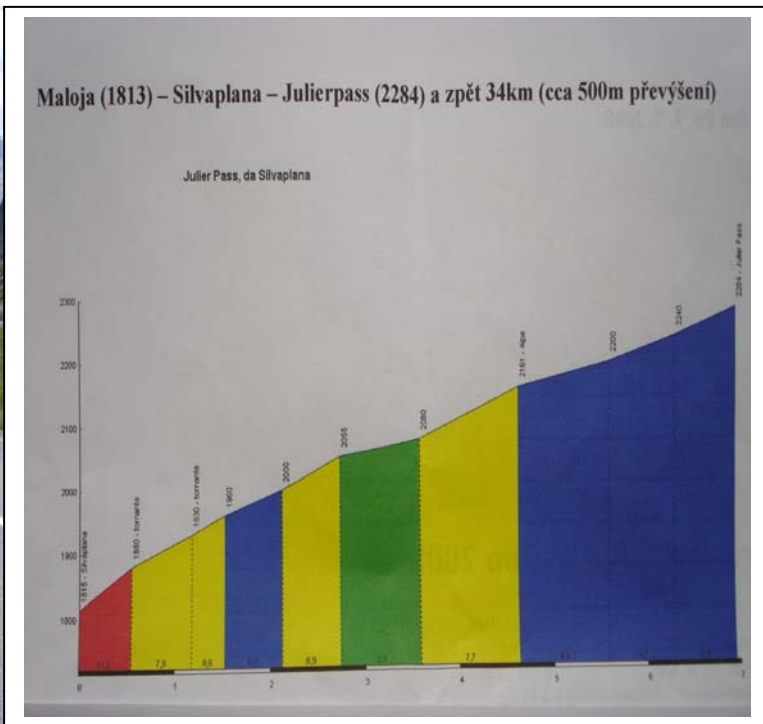
Rekapitulace 4 dne: 4,45 hod./120 km/převýšení 2685 m

5.den

Ráno vstávám celý ztuhlý, vlhko se dostalo do mého nekvalitního spacáku, takže o odpočinku nemůže být ani řeč. Balíme mokré stany a po zaplacení (asi 9E/os/noc) vyrážíme do našeho posledního působiště, kempu v Maloje. Projíždíme Svatým Mořicem, fotíme místní architekturu a obhlédneme kopec, na který dnes pojedeme.

Z kempu na břehu překrásného jezera odjíždíme v poledne. V Silvaplan odbočujeme z hlavní vlevo a po půl hodině zdoláváme hřeben nad Mořicem. Do sedla Julierpass vyjíždíme skoro pohromadě. Relaxujeme, fotíme a vyhříváme se na sluníčku. Dnešní etapa by měla být odpočinkovou před zítřejší královskou.

K návratu do kempu je ještě brzo, tak sjíždíme do Mořice. Mimořádně upravené a honosné město s mnoha krásnými stavbami movitých majitelů z celého světa. Krátce zastavujeme i v areálu zimních sportů, dějišti MS 1948.

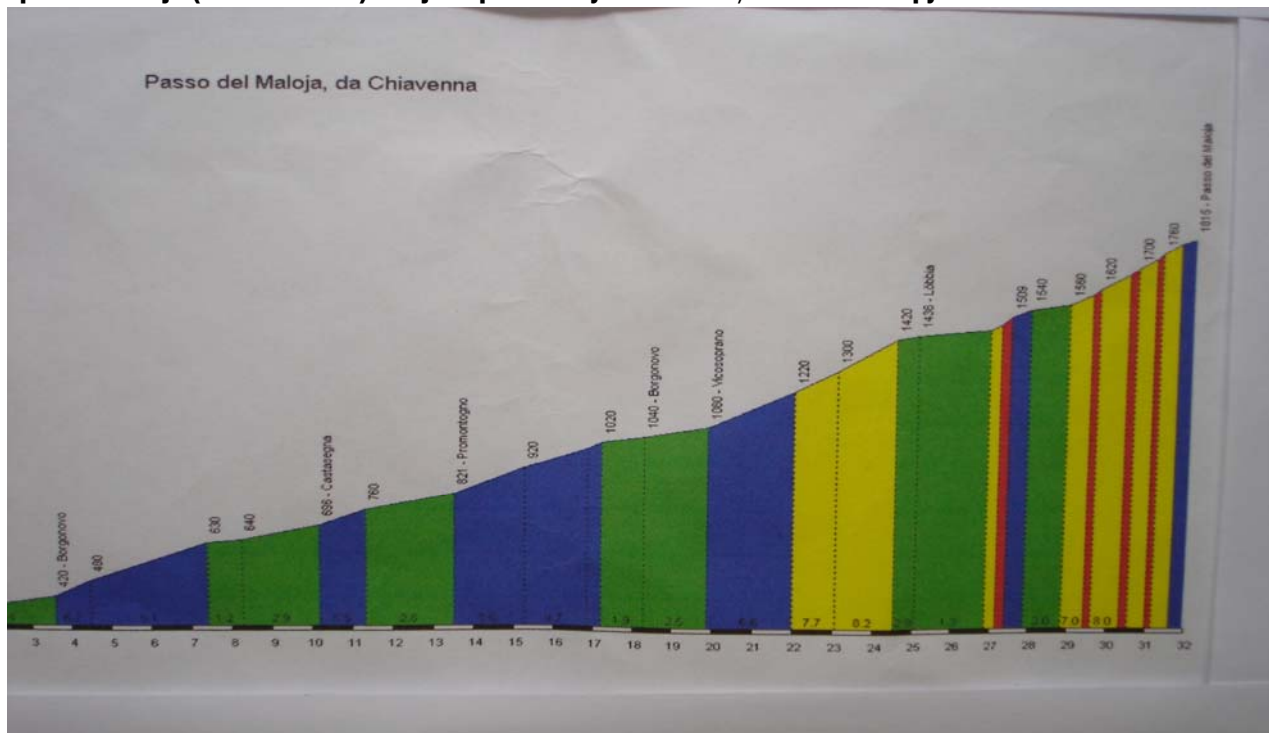
Navečer po večeri Luboš vyhláší turnaj v petangu. Kvůli chladu v noci mám velký spánkový deficit a tak zalézám do spacáku už v 21 hod.

Rekapitulace 5.dne: 4 hod./55 km/převýšení 800 m

6.den

Zase nemůžu zimou dospat. Vstávám s rozbřeskem už před 6 hodinou a jdu vařit čaj a kafe. Je mi jak po velkém flámu, chvíli mi trvá než rozhýbu ztuhlé tělo, teplota je určitě jen těsně nad nulou. Po silnici od Maloje ženu pastevci okolo kempu velké stádo krav na pastviny do vyšších poloh. Jejich zvonce vzbudili Luboše a tak společně vaříme těstoviny ke snídani. Míchám si jogurt, musli a med, je mi pořád zima. Konečně vstávají ostatní. Čeká nás závěrečný, nejnáročnější den.

Nejprve sjezd do italské Chiavenny (350 m.n.m.), následný výjezd na sedlo Splugenpass (2113 m.n.m.) a zpět do Maloje (1813 m.n.m.). To jsou parametry závěrečné, královské etapy.

Respekt před dnešní etapou máme všichni. Snídáme skoro beze slov, nikdo asi nechce plýtvat silami a unavovat se hovorem.

Odjíždíme v 9 hodin a hned první kilometry jsou opravdu úchvatné, na pěti kilometrech se serpentinami dostáváme o 400 metrů níž. Tunelem před italskými hranicemi prolétnu aniž bych si všiml zákazu vjezdu cyklistů. Naštěstí byl slabý provoz.

V Chiavenně se začínám konečně rozehřívát. Teplota se už blíží 30°C, kopec má už od začátku stoupání okolo 9% a já začínám svlékat všechno nadbytečné ošacení.

**Kopec jedeme společně.
Chladivou alpskou
vodou doplňujeme
bidony a trochu se už
začínáme těšit na
Gambrinus.
Vzpomínáme na Ivana
Pírka a hádáme
kolik vody by potřeboval
na tento kopec on?**

**Galerie v kopci
na Splugu svědčí
o šikovnosti místních
stavitelů**

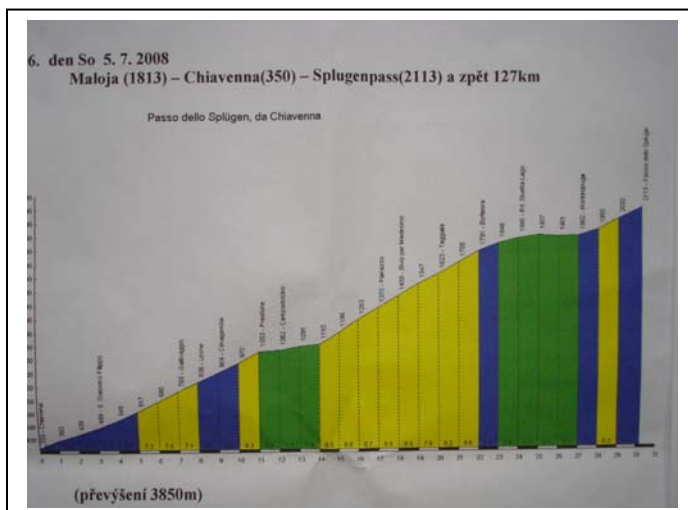

**Kdo se víc nadřel?
Cyklista při výjezdu
nebo dávný cestář
s krumpáčem při
budování těchto
spojnic mezi
lidskými sídly ?**

Na kopec vyjíždíme po po 3 a půl hodině tvrdé práce. Sedlem projíždějí stovky motorkářů a cyklistů. Milan odběhl s nějakými údaji o průjezdu a uložil je do tajné schránky. Že se jedná o jakousi internetovou soutěž nám sděluje jen velmi nerad. ...i cyklisté mohou mít svá tajemství.

Zpáteční sjezd zpět do Chiavenny jedeme spodní, souběžnou silnicí a v pizzerii v San Giacomo Filippo se zastavujeme na pizzu. Objednáváme piva (0,4 l=4E) a Petr s Lubošem jídelní lístky. Po čtvrt hodině vybírání jim servírka sděluje, že pizza není. Nabízí těstoviny, ty ale po našem těstovinovém týdnu nemůže nikdo ani vidět. Sjíždíme do města, kde se situace opakuje !! To, že v Itálii neseženeme pizzu nečekal nikdo z nás. Na protest si Milan a Honza dávají další pivo a my ostatní pomalu odjíždíme. Dlouhý kopec jedeme každý podle svého a do kempu přijíždíme sice každý zvlášť ale v pohodě. **ZVLÁDLI JSME TO !!**

Rekapitulace 6.dne: 7 hod. v sedle/130 km/ převýšení 3300m

Na zpáteční cestu vyrážíme navečer. Když projíždíme okolo našeho známého kempu v Prutzu, rozhodujeme se ke krátkému odpočinku. Je 22 hodin, závora je nahoře a v recepci nikdo. Ideální stav. Před rozedněním vstáváme a překvapeně zjišťujeme, že závora je dole! Situaci řeší opět Milan, když nalézá na stojanu přilepený klíč k ručnímu ovládání. Jsme venku a pokračujeme v cestě k domovu. Projedeme

objížďkami v Mnichově a v 15.00 hodin zastavujeme u Nováků. **Skvělý týden je minulostí.**

Na kolech do hor nebo na roviny?

Jízda v horách má svoje klady i zápory. Krajina v horách nebývá tak fádni jako v rovinách a pro dosažení vytyčených cílů si cyklista mnohdy musí sáhnout až na samé dno svých fyzických i psychických sil. Bolavé cyklistovo tělo však na kopci rychle pookřeje při pohledu na panenskou přírodu a adrenalin ve sjezdech navodí tu správnou cyklistickou euforii. Kam jinam taky ujet před vedrem, než do hor?

Toto jsou hlavní důvody proč se tato parta vydává každoročně zdolávat horské velikány.

Závěrečné zhodnocení:

V uplynulých šesti dnech jsme se pohybovali nejméně **32 hodin** v sedlech kol, celková trasa měřila **600 km** s celkovým převýšením více než **12.500** metrů, přesně podle předem vypracovaného itineráře. Celou trasu jsme objeli bez defektu a pádu. Náklady akce byly ještě příznivější než obvykle. Díky tomu, že jsme denně nepřejížděli autem, nepotřebovali řidiče a byli soběstační v kuchyni, byla konečná cena 2000,- na osobu. Je to jasný důkaz, že je stále ještě možné udělat dovolenou s nabitým programem za minimální peníze.

Děk za organizaci a realizaci proto patří především hlavním organizátorům Milanu Lehkému a Petrovi Novákovi.

zapsal **Milan Kubík** 10.7.2008

